

Bạch Diệp thét vào tai hấn :

— **Cần thận kéo té !**

Thì ra Trương Thiều mãi say sưa với quá khứ nên bị trượt chân, và cũng như hồi nãy nếu Bạch Diệp không nắm kịp vạt áo hấn đã lăn tòm xuống biển, Mặt biển nổi lên cuồn cuộn như phong ba sắp xảy ra. Những trận gió mạnh thổi vù vù từ ngoài khơi vào mồm đá chênh vênh xé cửa thạch động khiến Trương Thiều mất thăng bằng, phải xuống tẩn đê khỏi bờ xiêu lặn nữa. Trong bóng đêm mập mờ, bản bóng đỏ bừng hai má như cô gái thơ ngây trong lễ tơ hồng vì Bạch Diệp mảnh mai và yếu đuối, Bạch Diệp từng được hấn bảo vệ ngày xưa bằng cánh tay cứng mạnh chống lại bọn con nít đồng tuổi tinh nghịch Hàng Đào, Bạch Diệp liêu bở của quá khứ, đã phớt tình trước cơn giận dữ của biển cả và vũ trụ bao la. Nàng vẫn bước đều và chắc trên lối đi lờ mờ chớm.

Đột nhiên Trương Thiều lạnh toát châu thân, Dường như máu hấn đã đông đặc trong huyết quản.

Vì một tiếng quát vừa cất lên, át cả tiếng gió và tiếng sóng của biển Nam Hải :

— **Đứng lại. Đứng lại.**

Vành tai bên nhảy của Trương Thiều nghe rõ tiếng lách cách rùng rợn của võ khí.

IX

Những bất ngờ kinh hoàng

Z. 370 rút cây bút chì ra khỏi miệng, múa tròn trên tay ra vẽ bản khoản rồi thốt hai tiếng cụt ngắn :

— **Bỏ mẹ.**

Ngồi bên, Phạm Du tức Z. 371 đã quen với thói vâng tục hồn nhiên, nhiều khi hoàn toàn vô cơ của bạn nên không để ý. Nhưng Z. 370 đã lặp lại bằng giọng to hơn khiến Phạm Du phải nhua vai:

— **Nó mất tâm rồi hả ?**

Z. 370 giạt mình :

— **Ừ, tại sao mày biết «nó» mất tâm ?**

Phạm Du cười :

— **Vi bộ mặt của mày có những nét đặc biệt. Tao chưa thấy thằng đàn ông mất vợ ra sao nhưng chắc cũng có bộ mặt chừng hững như bộ mặt của**

mày là cũng.

Z. 370 cúi đầu vào bản địa đồ ni-lông, vẽ dày vết ngang, dọc bằng bút chì mờ. Hấn đeo mũ nghe lên tai, nhìn thở một lát như thể hơi thở có thể làm điếc tai, không cho hấn nghe được âm thanh tút tút đều đều từ cái hộp vô tuyến phát ra nữa. Theo lời ông Hoàng căn dặn, Trương Thiệu đã khởi hành, với dụng cụ phát tuyến Phuong Thảo. Căn cứ vào âm thanh tút tút, Z. 370 và Phạm Du phải bám sát Trương Thiệu.

Bắt đầu từ xa lộ Biên hòa, âm thanh tút tút kêu lanh lảnh trong mũ nghe. Z. 370 khoan thai dựa cánh tay vào thành cửa xe, miệng phì phèo thuốc lá trong khi chiếc DS phóng êm như ru trên mặt đường nhựa láng bóng và sạch như chùi.

Khác với những lần thực tập đã qua, Z. 370 khỏi phải chốc chốc gạch xóa trên bản địa đồ trắc giác. Trương Thiệu đi phía trước bằng xe hơi nên Z. 370 không sợ hấn rẽ vào những con đường nhỏ nhằng nhịt như mắc cửi hai bên xa lộ Dầu Trương Thiệu bỏ đường lớn, chiếc DS cũng không sợ mất hút, ống nhún của nó thuộc loại đặc biệt—động cơ của Pháp mà ống nhún lại do Đức chế tạo—nó có thể chạy trên đường ruộng gồ ghề êm như nệm bông. Và lại, Trương Thiệu là nhân viên

của ông Hoàng, hấn có bồn phẫn tạo điều kiện dễ dàng cho nhân viên của ông Hoàng theo sau.

Thế mà đột nhiên Trương Thiệu biệt tăm...

Lộ trình từ đầu cầu xa lộ đến gần Vũng Tàu chẳng có gì đáng nói. Trời nắng từng chập, những cơn mưa nhỏ thỉnh thoảng rơi xuống cánh vật, gió quạt hiu hiu, Z. 370 có cảm tưởng như đang đi hóng mát ở bãi biển thần tiên miền nam nước Pháp. Chỉ tiếc người ngồi bên hấn là dục rựa, chứ nếu là đàn bà đẹp, và là đàn bà đẹp có chồng giàu kinh nghiệm và... an toàn thì chuyến đi này của hấn lên hương tốt đỉnh.

Khi trời chập choạng, tiếng tút tút vẫn tiếp tục đều đặn như đồng hồ đếm giây. Z. 370 đậu xe DS sát lề, băng khuông nhìn ra khơi Vũng Tàu. Hàng trăm cặp trai gái thanh lịch đang nô đùa trong sóng rạt rào. Tuy ở xa, Z. 370 vẫn thấy rõ những mảng da trắng toát nổi bật trên áo tắm cũn cũn của những cô gái nảy nở. Để giết thời giờ, hấn nhìn nha đếm số người trên bãi đối diện, những cặp đang tắm, những cặp đang sánh vai dưới lòng vải nhiều màu sắc sỡ, và những cô gái lang thang một mình. Bấm chán, Z. 370 quay ra do đường cong bằng mắt, và hơn một lần hấn phải hít hà trước những vòng ngực đồ sộ mà mắt hấn đoán

đúng là 95 phân đến 100 phân tây...

Phản ứng tự nhiên bắt hấn vợ lấy mũ nghe. Tiếng tút tút quen thuộc đã im bật. Tiếng tút tút quen thuộc trong những đêm thực tập, quen thuộc trong cuộc rượt bắt thềm lặng từ Sài Gòn ra Cấp tiếng tút tút làm mốc cho điệp vụ quan trọng mà hấn có bản phân thực hiện. tiếng tút tút này đã im bật.

Im bật một cách lạ lùng...

Im bật một cách rùng rợn...

Z. 370 rút cây bút chì ra khỏi miệng, mùa tròn trên tay ra vẻ bản khoán rồi thốt hai tiếng cụt ngắn :

— Bỏ mẹ.

Phạm Du chớp lấy mũ nghe. Chỉ nửa phút sau, Phạm Du tháo mũ dẫn xuống đui, nói giọng lo lắng, một sự lo lắng thật sự, chứ không dượng vẻ bất cần và hợm hĩnh cố hữu :

— Chết cha, nó mất tâm thật rồi.

Đang ở trong hoàn cảnh nghiêm trọng Z. 370 bỗng bật cười. Hấn bật cười vì hấn kêu «bỏ mẹ» thì hấn kêu «chết cha». Phạm Du chề hấn là vua nói tục, đến khi có chuyện mới biết nói tục là phản ứng tự nhiên của con người.

Thấy bạn cười, Phạm Du cũng cười rộ theo.

Nhưng Z. 370 chỉ cười thoáng qua rồi ngừng lại.

Hấn chợt nhớ đến khóa huấn luyện Hồng Đào. Hấn chợt nhớ đến nếp sống trà đình tửu quán khoái khẩu và khoái thân ở bên kia trời tây đầy men rượu cỏ nhát và đầy đường cong móng ngực hấp dẫn. Nếu hấn thất bại trong công tác khám phá lộ trình FM, hấn sẽ rục xương trên mảnh đất đầy chiến tranh, đầy chết chóc, đầy đàn bà gày guộc hoặc béo thu lu.

Phạm Du ghé miệng vào tai hấn hỏi :

— Hồi này nó ở đâu ?

Z. 370 đáp :

— Ở nơi có dấu chữ thập này.

— Trên đường vòng Núi Lớn ?

— Phải.

— Thấy rồi. Đối diện Thích ca Phật đài. Nó ở đó trong bao nhiêu lâu ?

— Khá lâu. Rồi nó trở lại đường vòng, đi lộn về hướng nam. Tôi dinh ninh hấn trở lại trung tâm thành phố, cũng như hồi chiều, không ngờ...

Chung quanh hai người bóng tối đã buồng tỏa đầy đặc. Ban đêm thị xã Vũng Tàu có thật nhiều ánh sáng, tuy nhiên, dường như ánh sáng nhân tạo lại bị bóng tối của bờ biển át giọng. Z. 370 đã lè chân khắp Âu châu, hấn nhận thấy ánh sáng

những thành phố duyên hải dầu rục rở đến đâu cũng chịu bất lực trước sự xâm lấn hùng mạnh của bóng tối.

Bên trái Z. 370, thấp thoáng mặt biển màu thủy ngân trắng óng a óng ánh. Bãi Trước thường ngày rộng thênh thang, tối lại bỗng nhỏ bé và khiêm nhường. Lọt thỏm giữa hai ngọn núi bị che khuất sau rừng dương liễu, dừa và cây bàng xum xuê. Cặp mắt sáng quắc của Z. 370 bỗng mờ nhòa, không biết có phải vì bóng tối của bãi biển hay vì những giọt nước mắt sống đột nhiên rơi xuống.

Hắn vội lấy mù soa chấm mắt. Kết quả của nhiều đêm thức trắng trên sàn nhảy và trên giường nệm cao su mút đã làm hắn mang bệnh mắt, bệnh đỏ nước mắt sống mỗi khi chiều xuống.

Phạm Du bỗng reo lên :

— Rồi, rồi, nó dây rồi... nó dây rồi.

«Nó dây rồi» là âm thanh tút tút vừa rền vang trong mũ nghe. Z. 370 lưỡng cuống chop cây bút chì. Nửa phút sau, hắn thở phào, như vừa trút được gánh nặng đè trên ngực :

— May quá, suýt nữa !

Phạm Du hỏi :

— Nó vẫn ở chỗ cũ ?

— Vâng. Chỉ xê dịch chút đỉnh. Có lẽ nó đang

chờ tiếp xúc. Này, Phạm Du ?

— Gì ? Mày chưa hết sợ hả ?

— Nếu nó mất tâm thì tao sẽ đứng tim mà chết. Tao gọi mày vì tao hơi thác mắc.

— Vì mày phát tuyến bị cảm ?

— Phải,

— Điều này có nghĩa là luồng sóng của máy Phương Thảo vừa bị phá.

— Tao cũng nghĩ như mày. Nếu đó là máy phá điện tử của GRU thì «bỏ mẹ». Bọn GRU khám phá ra thằng Thiệu mù là nhân viên nhị trùng của ông Hoàng, chúng nó sẽ đưa thằng Thiệu mù vào xiếc, mày và tao cũng vào xiếc, không khéo mày và tao sẽ bị chúng nó làm thịt cũng nên.

— Chết thì thôi, chết thì càng khỏi phải sống... có lẽ mày khoái sống hơn tao, tao lùn, xí trai lại cù lùn nên tao khoái chết. Nhưng thôi, mày đừng ngại, để tao liên lạc với «ông đại tá».

— Hừ... theo chỉ thị, mình chỉ được phép liên lạc với Trung ương trong trường hợp tối quan trọng thật sự.

— Mày quên một điều quan trọng không kém, đó là «ông đại tá» mang số Z., chúng mình cũng mang số Z. Sợ là sợ ông cụ tổng giám đốc, đảng bác cha chú, chứ còn đại tá Z. 28 thì việc đếch gì mà sợ ?

— Con lạy ông, ông sát trùng giùm cái ống loa của ông..

— Thảo nào thiên hạ bắt nạt mày.

— Vì tao thèm xuất ngoại.

— Họ không cho mày đi thì mày đi một mình.

— Tiền đâu ?

— Thiếu chó gì cách kếm tiền. Tao lùn thước năm, giá tao cao, tao đẹp trai như mày, giá tao đủ cân lượng để làm tình với các em đầm tây phương, tao đã vù từ lâu. Mày đừng giận tao nói thật nhé... mày ngu như con bò, có lẽ con bò còn khôn hơn mày nữa. Làm cái nghề đi khuya về tắt này thì muốn kiếm tiền khó đếch gì, chỉ phát ống tay áo là tha hồ, tha hồ..

— Tao không bao giờ dám nghĩ như mày.

— Con ơi, con ngoan lắm. Chuyển này bố sẽ cho con xuất ngoại. Con sang Mỹ nhé ? Không, sang Mỹ không thú lắm, gái Mỹ hơi rình, rượu Mỹ lại uống nhưc đầu thấy ông bà, ông vải. Gái T.áp ngon lành hơn phải không con ? Con nằm trong phòng có máy sưởi, nóc sâm-banh Mum, dờp dấm-bông và ca-via, lại được hít hương thơm của..

— Cảm cái miệng.

— Mày càng muốn tao cảm tao càng tiếp tục nói.

— Hừ... mày la ong ong từ nay cho đến thế kỷ thứ 25 tao cũng không cấm. Sở dĩ tao yêu cầu mày tốp lại là vì có hai thắng mặc sơ-mi bỏ ngoài quần lảng vảng sau xe.

— Kệ họ, Vũng Tàu là thành phố nghỉ mát, đâu phải nhà riêng. Trừ phi mày là tổng thống mày mới cấm người lạ được bén mảng đến xe hơi của mày.

— Khờ quá, tao không báo hoẵng đâu. Khi ở Bà rịa tao đã thấy hai cái bộ mặt lì lợm và hai cặp kiếng to tở bố này.

Phạm Du nghe lời bạn liếc nhìn vào kiếng chiếu hậu. Tuy trời tối mịt, hắn vẫn quan sát được lơ mờ phía sau. Quả như Z. 370 nói, hai gã đàn ông mặc sơ-mi rộng thùng thình, đeo kiếng mát, đang ngồi trên yên xe vét-pa, chỉ cách xe hơi một quãng ngắn. Nếu là ban ngày ban mặt, hắn đã có thể đếm được vết răn trên trán trong khoảng cách ba bốn thước. Hắn có cảm tưởng là hai gã đàn ông mắc bệnh bất cần. Hoặc giả chúng là khách nghỉ mát, Z. 370 đã nhận diện lầm. Hoặc giả chúng là nhân viên an ninh có nhiệm vụ..

Hắn hỏi Z. 370 :

— Mày chắc đã gặp ở Bà rịa không ?

Phạm Du đáp nhanh :

— Chắc hơn trăm phần trăm. Khi tao đậu xe trước quán nước, vào uống la-ve thì hai thằng này cũng khệnh khạng đậu vét-pa phía sau. Đến gần Cáp chúng lại tái hiện. Rồi đến bảy giờ..

— Nổ máy cho xe chạy đi... Nếu chúng rượt theo là đúng. Tao đang ngửa tay, đề tao mùa may một vài phút cho khỏe.

Động cơ chiếc DS lại nổ ròn. Trong nháy mắt chiếc xe thấp lùn, tưởng như dán ép xuống mặt đất đã rướn lên và lao mình vào bóng tối. Phạm Du ngồi nhích gần Z. 370, chăm chú theo dõi phản ứng của hai gã đàn ông trên xe vét-pa.

Nhưng hai gã đàn ông mặc sơ-mi rộng thùng thình không hề thay đổi vị thế. Hơn thế nữa, điều thuốc lá vẫn tiếp tục cháy đều trên môi. Xe chạy đến đường rẽ Phạm Du mới thở phào :

— Máy làm tao suýt đứng tim.

Z. 370 lầm bầm :

— Lạ thật.. té ra tao lầm... nhưng không lẽ tao lại có thể ngu ngốc đến thế !

Giọng nói của Z. 370 đang đều đều như người tụng kinh bỗng rề lên :

— Ối chao !

Tiếp theo tiếng kêu ối chao của hắn là tiếng rầm của xe hơi bị đụng. Trời tối, Z. 370 không mở

đèn. đến ngã ba lại không giảm tốc độ, cứ mồm miệng, chân đạp lút ga xăng nên tai nạn đã xảy ra. Đường phố vắng vẻ, chứ nếu có xe chạy đông đảo thì tai nạn đã xảy ra từ này.

Phạm Du bị bắn khỏi chỗ ngồi, đầu hấn húc vào trần xe. Vô-lăng chiếc DS thuộc loại đặc biệt, khi gặp tai nạn thì tụt vào trong, nên Z. 370 không bị thương mặc dầu hai xe đâm nhau khá mạnh.

Tuy vậy cả Z. 370 lẫn Phạm Du đều vẫn tỉnh táo. Họ chỉ choáng váng trong vòng một phút. Đèn pha của xe hơi đối diện được bật sáng trưng. Tai nạn xảy ra là đúng, vì chiếc DS đã lấn sang hai phần ba mặt đường, Z. 370 đã chạy trên lề trái, như hấn lái xe ở Luân đôn.

Phạm Du hấp tấp mở cửa xe nháy xuống. Quang cảnh trước mắt làm hắn toát mồ hôi. Dưới ánh đèn pha sáng rực, hắn nhìn thấy đầu xe DS bị móp hẳn một bên. Song xe DS bị móp không phải là điều đáng kể, hấn lái thẳng xuống biển ném luôn cũng chẳng hề gì, hướng hồ chỉ sự sợ qua loa... Điều đáng kể là xe DS vừa húc nhằm xe dip...

Đúng hơn là xe Land Rover sơn màu xanh lá mạ. Trên nui xe Land Rover có hai ngọn đèn pha màu đỏ vừa được mở sáng. Ngọn đèn pha quay tròn gần trên vè xe cũng vừa được mở sáng. Ba